

Dag 120 – vrijdag 26 april

Laatste werkdagje voor mijn verlof. Ik hoop op een uitboldagje maar ik weet wel beter natuurlijk. Er is zoveel werk, een van onze collega's is weer uitgevallen en deze voormiddag moet ik nog een conference call houden met trados in Duitsland om het verloop van ons nieuwe programma te bespreken (dat we nu reeds enkele weken testen met maar een gematigd succes).

Lagun wil in de trein alweer niet bij mij blijven. Hij heeft goed zijn besoins gedaan maar ligt toch echt liever midden in het gangpad in de weg van iedereen. Moest hij kunnen, hij ontwrichtte zijn nekje om uit zijn halsband te komen. Ventje toch. Ik leid hem af met wat oefeningen maar hij maakt er een spelletje van. Dan maar ff negeren en de lijn kort houden. Neen, hij is het er niet mee eens vandaag. Mijn burens helpen ook niet natuurlijk want van hen krijgt hij wel aandacht. Tot hij het van frustratie even op een blaffen zet. Gelukkig werkt mijn Silence! wel. Ik zag al een paar eersteklassers vrezen voor hun ochtenddutje...

In Brussel zitten we nu voortaan elke vrijdag alleen in het bureau maar Laguns fans weten dat we op vakantie vertrekken morgen en dat het leven weer even wat saaier zal zijn op het BIPT en ze komen hun dosis opeisen. De deur wordt letterlijk platgelopen. Maar ik ben blij voor de kleine man want uiteindelijk zal ik vanaf elf uur bijna ononderbroken met trados aan de telefoon hangen! Amai mijn oren. Pfff.

Een van de collega's komt voorzichtig polsen of hij Lagun eens niet moet buiten laten. Normaal laat ik dat niet toe maar Jan heeft zelf honden, kent Lagun heel goed en kent ook de basisbevelen die ik hem aanleer. Aarzelend stem ik in. Ik mag weer voort tolken: aan de vaste telefoon heb ik mijn Nederlandstalige collega thuis, naast me heb ik mijn Franstalige collega van IT en aan de telefoon heb ik een Duitstalig iemand van trados die Engels met me spreekt. Geweldig. Ik heb bijna geen tijd om te ademen... en toch voel ik de leegte in het bureau al. Geen hondje dat op de verkeerde momenten de papiermand in duikt, zijn tandjes in een kabel tracht te zinken of aan de deur krabt om uitgelaten te worden. Geen warme dons op mijn voeten en speelgoed dat onaangeroerd blijft liggen. Snif, gaat het zo worden volgend jaar?

Vaag ben ik me ervan bewust dat Jan wel lang wegblijft en begin ik me zorgen te maken. Heb ik nu een grote fout begaan? Maar net op dat moment komen twee waterkippers mijn bureau binnengevallen. Oh, het regent blijkbaar hard buiten. Ik krijg de kans niet om te vragen hoe het was maar hoe dan ook, Lagun schudt zich af, drinkt wat en kruipt dan in zijn bench om meteen in slaap te vallen na een gelukzalige stretching. Oef.

Dag 121 – zaterdag 27 april

Gisteravond was het een en al lopen en stressen; we moesten nog boodschappen doen, nog een harnasje halen voor Lagun, alles inpakken zowel voor vier- als tweevoeters en vroeg onder de wol want om half vier zal dat snertgeluid van de wekker opnieuw weerklinken.

We kruipen om tien uur al in de bedstee maar kan een mens dan slapen als ie dat niet gewoon is? Neen dus. Ik ben nochtans moe genoeg van mijn rotdagje op werk. Ik ben alleszins nog niet in vakantiestemming, mijn hele lijf staat gespannen.

Wanneer om half vier inderdaad de wekker afgaat, kreunen we allebei in koor “neen, nog een uurke”... Ik verzet de wekker naar 5 uur. Hmm, beter maar echt luxe kan je 't nog niet noemen. Nuja, we moeten erdoor hé. Er wacht ons 1000 km autorijden.

Omdat ik niet weet of Lagun al dan niet wagenziek zou worden tijdens zo een lange rit en met zo weinig plaats in de auto, beslis ik om de viervoeters geen eten te geven.

Om 5u20 zetten we aan. Yana en Darko lijken zich de routine wel te herinneren; we zullen niet vertrekken zonder hen! Ze hebben al die tassen en zakken zien passeren en in de auto verdwijnen en op een onbewaakt moment sluipen ze langs ons heen recht de koffer in. Hun enthousiasme wakkert ook het enthousiasme van Lagun aan. Hem heb ik intussen aan de lijn want ik heb geen zin om op dit uur achter hem aan te moeten zitten in 't straat maar ik hoefde me geen zorgen te maken: ook hij wil mee en hij springt spontaan het enige vrije plekje op de achterbank op. Mooi zo.

De hele rit door slaapt de kleine man, alle mogelijke (en onmogelijke) houdingen passeren de revue. Hij is superfraai. Yana geniet van de voorbijflitsende landschappen en Darko drapeert zich aan haar voeten. We hoeven maar om de 3 uur eens een paar minuutjes te stoppen. Benen en pootjes strekken, plasje maken, wisselen van bestuurder en doorgaan! In Duitsland hebben we wel wat tegenslag met wegenwerken. Het lijkt wel alsof het hele land openligt. Zouden er ook verkiezingen zijn?

Bij een tweede stop regent het behoorlijk hard. Geen van de viervoeters had dorst maar wanneer Koen terug de auto in kruipt wordt hij plots belaagd door ons chocolaatje dat hem als een geobsedeerde begint af te likken. Hi-la-risch.

Pas wanneer we de grens met Oostenrijk voorbij zijn, krijgen we een zonnetje te zien. En dat zonnetje is in vorm! Lagun krijgt het behoorlijk lastig in de auto heb ik de indruk. Hij lijkt echt niet zo goed tegen de warmte te kunnen. Tijd om zelf een laagje extra aan te trekken en de airco wat op te zetten.

Iets voor vijven arriveren we in ons huisje. Yana en Darko kennen precies hun weg nog goed want die schieten de trap naar de ingang op, met zichzelf geen blijf wetend van contentement. Amai, en ik die dacht dat ze dit wel zouden vergeten zijn na twee jaar. Uiteindelijk hebben we hier ook maar een weekje gelogeerd vorige keer.

We pakken snel alles uit, krijgen nog even bezoek van François van Dogwalktrail die ons ons programma voor de week komt uitleggen en even later kunnen we op een zonovergoten balkon met uitzicht op de bergen genieten van een aperitiefje. We zijn terug in de hemel!

Na het avondeten gaan we Laguns harnasje even uitproberen. We doen een tochtje van een half uurtje langs een rivier en de kleine man weet letterlijk niet waar eerst snuffelen. Hij zigzagt de hele weg voor mijn voeten, daarbij danig op Yana's zenuwen werkend die aan dezelfde heupgordel hangt als hij. Tja, dat zal wel wat kalmeren zodra ie het door heeft. Veel training zal er deze week niet aan zijn denk ik. Op de “off you go” dan na misschien. En “achter” bij afdalingen. ;-) Ik zal telkens Yana en Lagun samen aan mijn heupgordel hangen hebben en Darko gaat bij Koen. Onze avondwandeling

was een goede opwarmer lijkt me. Harnasje goedgekeurd, spieren wat losgemaakt en dan vroeg ons bedje in want we voelen allemaal precies wel de lange rit nog in onze benen zitten.

Dag 122 - zondag 28 april

Mmmmm ik heb heerlijk geslapen. En de beestjes heb ik ook niet gehoord in de living. Eerst even een klein tourtje buiten maken zodat iedereen zijn besoin kan doen, dan lekker ontbijten met een heuse klomp Oostenrijks brood, lunchpakketje maken, harnasjes aan en weg zijn wij. Om half tien hebben we afgesproken bij Bianca en François thuis. Zij zijn het meesterbrein achter deze hondenvakanties. Daar ontmoeten we nog een gezinnetje met een Rhodesian Ridgeback. Een rustig maar speels teefje van twee jaar. Darko laten we nog even in de auto zitten maar voor Lagun kan de socialisatie beginnen. Onze kleine lekstok is aanvankelijk wel nog wat te veel voor de eerder schuchtere Kenza. Yana en Kenza daarentegen zijn meteen dikke vriendjes. We krijgen allemaal instructies voor een rustige oriëntatieloop zonder gids om de week in te zetten en het andere gezin ziet het wel zitten om ons te vergezellen. Het grootste deel van de wandeling is losloopgebied en Kenza, Yana en Lagun mogen dan ook los. Lagun willen we nog niet overzetten dus Bianca zal hem ongeveer halverwege (na een uurtje stappen) komen oppikken met de wagen. Maar hij vindt het duidelijk za-lig! Hij geniet met volle teugen, checkt regelmatig eens in, komt terug wanneer ik hem roep en voor de rest rollebolt hij met de twee teefjes berg op en berg af. Het is ook stralend weer vandaag. Ze hadden wisselvallig voorspeld met een paar stevige buien. Wel als dit hun definitie van wisselvallig is, dan mag het dat voor mijn part elke dag zijn. Slechts een paar witte wolkjes aan een stralend blauwe hemel, 26 graden, en 't is nog geeneens middag. Daar lopen we dan met onze fleecjassen en regenvest. :-)

Iets na de middag zijn we klaar met de wandeling en zijn we allemaal al dikke vriendjes aan het worden. Zelfs Darko accepteert de aanwezigheid van Kenza makkelijk. Ze hebben al enkele keren snoet aan snoet gestaan en Darko grolt niet meer, maakt geen aanstalten meer om uit te vallen. Jaja, ze zijn nu allemaal deel van zijn roedel. Leuk. Deze week staan nog een aantal activiteiten met hen op het programma.

Maar voor vandaag houden we het bekeken. Het wordt wel erg warm en we moeten toch een beetje rekening houden met onze jonge vriend die nog in volle ontwikkeling zit. Zelf zou hij niet ophouden maar zijn spiertjes en gewrichten...

We keren terug naar ons huisje waar de drie viervoeters stante pede de koele living gaan opzoeken, elk een waterbak legen en dan in dromenland hun ochtendwandeling gaan herbeleven. Alles is peis en vree. En ik mag alweer genieten op het balkonnetje. Dagboekje bijwerken en fotootjes bekijken. :-)
) Yana komt me wat vergezellen maar de mannen hokken binnen samen.

Het wordt echt wel wat te heet op het balkon. Na een uurtje of twee siësta ga ik dan ook onverbiddelijk de mannen wakker maken en inlichten over ons nakende vertrek. ;-)
Bianca heeft me een tip gegeven over waar we kunnen gaan zwemmen met de hondjes en dat lijkt me nog een ideale bezigheid op deze warme dag. We mogen onze kleine man (en onszelve) natuurlijk ook niet te veel meer vermoeien.

Het wordt een zalig namiddagje aan Zell am See. Yana en Lagun plonsen meteen het water in wanneer we aan het grote bergmeer komen... maar dat was zonder de bergwatertemperatuur zo

vroeg op het jaar gerekend... Ze gaan er niet helemaal voor, zelfs niet wanneer een hele school eenden voorbij trappelt. Lagun slaat wel als een bezetene met zijn poot in het water tot groot amusement van ons publiek maar daar blijft het bij. Gelukkig maar want het zonnetje begint nu ook wat weg te kruipen. Het blijft wel warm. Tijd voor een ijsje dus! ☺ We slenteren nog wat door de stad met drie duidelijk vermoeide viervoertertjes. Zodra we minder dan 2 km/u doen, gaat Lagun erbij liggen. Oh ik hoop maar dat we hem niet hebben geforceerd. Best huiswaarts keren dus. Er steekt nu trouwens ook een stevig windje op en ik wil geen twee snotverkouden woefkes morgen.

We koken gezellig een potje in ons huisje, drinken nog een glaasje wijn en oh wé, de vermoeidheid slaat ook bij mij toe. Wat is dat toch met berglucht nietwaar?! Ik probeer nog wat in mijn boek te lezen maar om iets na negenen moet ik toch het onderspit delven: tijd om de woefkes nog even buiten te laten en onder de wol te kruipen.

Lagun is het blijkbaar niet eens met de vroege bedtijd. Niet dat hij iets anders aan het doen was dan slapen natuurlijk daarvoor. ;-) Ik hoor zacht gejammer vanuit zijn bench in de living. Hm, hopelijk duurt dat niet te lang want onze buurman is wel thuis en die moet allicht uit werken morgen.

Dag 123 – maandag 29 april

Ik hoor een typerend flatgeeuwtje vanuit de living komen en wat lomp Mechelaargestommel. De kids worden wakker... en ik ook, man wat heb ik heerlijk geslapen! Hoe laat zou het zijn? Mijn wekker stond om kwart voor acht omdat we om negen uur hebben afgesproken bij Bianca en François maar die heb ik nog niet gehoord. Half zeven?! Gloemps! Enfin, was wel te verwachten natuurlijk. Het belangrijkste is dat we uitgeslapen zijn nietwaar. Ik wil Koen nog niet wekken en trek de enige trui over mijn pyjama die ik kan vinden in de living. Even de viervoeters buiten laten voor hun besointjes. En ja hoor, had ik geen gelijk: buurman vertrekt net naar zijn werk. Prachtig, zo kent ie nu ook de Belgische mode: geruite pyjamabroek, geitewollen sokken gebreid door oma, slippers en een veel te grote trui. ☺

De viervoeters zijn precies nog wel wat onder de indruk van gisteren. Ik krijg van alledrie binnen de 5 minuten een plasje en een hoopje en dan draait Lagun zich weer om richting ons huisje. Jawadde, we zijn nog moe. Hij gaat zich installeren op het hondenbed, Darko en Yana kruipen in een mand en ze zijn weer vertrokken.

Tijd voor mij om een stevig ontbijt met spek en eieren te maken. De geur zal Koen wel wekken en dan is 't tijd om te vertrekken voor onze eerste sneeuwschoenwandeling. Ik ben benieuwd!

...

We zijn terug in ons huisje omstreeks half vijf. Het zonnetje had zich wat verstopt vanochtend maar dat deed niks af van onze wandeling. Samen met Sabine, Saki en hun zoon en drie nieuwe gezichten rijden we naar Rauris voor een sneeuwschoenwandeling. Een van de dames is 18 weken zwanger en wil een light versie van de wandeling doen. Bianca is een rechtvaardige rechter, en zeer ervaren hondengedragstherapeute, en geeft me sowieso voor Lagun geen keuze: ik doe ook de light versie. We dopen onze tour om tot baby- en puppytour.

De rest van de bende, en dus ook Darko en Yana, gaan voor de die-hard-versie.

Voor we onze tocht aanvangen trakteren François en Bianca ons op een heeeeerlijke apfelstrüdel. Nu kunnen we er zeker tegen! Darko doet het voorbeeldig met de andere honden. Hij maakt zelfs eens aanstalten om met Kenza te spelen! De twee nieuwkomertjes, een Hollandse spaniël en een bastaardje, zijn wat te bedeesd om in zijn buurt te komen. Des te beter misschien. Zeker voor Lagun die de spaniël Indie tot zijn nieuwe lief heeft gedoopt. Sht... niet zeggen tegen Larka! Maar Indie heeft zo van die heeeeerlijke flappie-oren, langer dan die van Lagun zelf!

Darko mag als enige “man” op zwier met Kenza en twee nieuwe dames. Lagun moet toekijken hoe de hele bende vertrekt en moet het stellen met zijn drie “teefjes”: Bianca, Joyce en ikzelf. Hij is het er niét mee eens! Hij huilt zo hard dat Yana - die intussen alweer mag loslopen – de groep verlaat en nog eens komt checken of 't wel gaat. ;-)

De wandeling zelf is zalig. We worden getrakteerd op prachtige uitzichten en krijgen zelf ook best wel een paar uitdagingen voorgeschoteld. Probeer maar eens met een flatje aan je heupgordel een gladde helling af te dalen zonder vallen. Is me dus niet gelukt. ;-)

We genieten met volle teugen. Na een uurtje zit het er helaas op maar 't is echt welletjes geweest. Lagun heeft zich geen enkele keer laten kennen maar zodra we aan de auto komen, krult ie zich op en stort ie zich in een diepe slaap. Het duurt nog een uur voordat de rest van de groep ons uitgeput vergezelt. Blijkbaar hebben we er echt goed aan gedaan om niet mee te gaan want het smeltende bergwater had een paar brugjes weggespoeld en het was zwaar klauterwerk.

Iedereen keert tevreden en voldaan terug naar huis. Wij houden nog even een stop in de Spar en genieten thuis van een lekker aperitief op een intussen alweer zonovergoten balkonnetje.

Morgen houden we een rustdagje. Ik zoek een stad uit om eventueel wat te gaan in rondkuieren. Laguns spiertjes zullen me dankbaar zijn denk ik – en die van Koen ook. ;-)

Dag 124 – dinsdag 30 april

Oh zalig uitgeslapen vandaag. Er staat NIKS op het programma. Alles kan, alles mag... of toch veel. We moeten toch enigszins rekening houden met onze jongste reisgezel nietwaar. Ik wil hem absoluut niet overzetten.

Het is redelijk bewolkt maar aangenaam buiten. Misschien ideaal om wat in een stadje te gaan rondslechteren. Zell am See kennen we nu wel al redelijk maar iets verder op de baan ligt Saalfelden dat een groot meer zou moeten hebben en heel leuke themawandelingen volgens internet. Ik kies er de “Weg der Stille” uit die mild zou moeten zijn en slechts een uur duren.

We ontbijten eerst op ons gemak en lekker uitgebreid, pakken onze spullen en na een half uurtje rijden, staan we op de vertrekplaats aan de voet van een zalig geurend naaldbos. Lagun ziet het helemaal zitten. Zijn neusje weet niet waar eerst snuffelen! We beginnen langs een kabbelend watervalletje en ik profiteer er alvast van om hem ook voor water in de nabijheid een bevel aan te leren. Het staat niet officieel op het programma van Canisha maar Gerrit wees me er al op dat het met die waterratten van een flatjes belangrijk is hen in toom te kunnen houden in de nabijheid van water. Zie je ze al iemand in een rolstoel achter zich een beek in sleuren? Heel goed mogelijk met Lagun...

We vinden vlot het eerste bordje van onze wandeling en zetten vol goede moed (en zonder eten) aan omstreeks kwart na elf. Nuja, het eerste bordje stond goed aangeduid... 100 meter verder wordt het al wat moeilijker: we hebben de keuze uit maar liefst drie paden. Een is privéweg dus die slaan we maar over. Dan is er nog een pad dat zich naar boven lijkt te slingeren en het derde is een weg waar auto's op mogen. Dat kan ook niet de bedoeling zijn.

Nu had ik wel gelezen dat we een beetje zouden moeten stijgen dus nemen we optie twee. Het blijkt een leerpad te zijn met om de 100 meter een bordje met wat uitleg. Leuk. Ware het niet dat het pad maar bleef stijgen en zelfs onze ervaren Mechelaartjes het moeilijk kregen. Ik zal maar niet vertellen in wat voor toestand Lagun verkeerde. En zal al helemaal zwijgen over Koen...

We stoppen heel vaak en laten de woefkes veel drinken en rusten. Ze lijken zich wel te zetten naar de wandeling en hun ritme te vinden. We gaan door. Alleen... na een uur stijgen hebben we nog steeds geen enkel van de beloofde punten gezien (een vestiging ingebouwd in de rotswand en een panorama over het meer). Het begint me steeds meer te dagen dat we het verkeerde pad hebben gekozen. Dit kan ik onze kleine vriend niet aandoen. Zelf voel ik me nog fit maar dit moest een rustdag zijn dus we beslissen om terug te keren.

Na goed twee uur staan we terug aan de auto, een beetje op onze honger blijven zitten maar we hebben toch een paar mooie uitzichten gehad – en veel beweging.

Vlakbij zit een gigantische Spar en aangezien het in Oostenrijk morgen feestdag is, beslissen we om al onze boodschappjes voor deze week in te slaan. De hondjes zijn te moe om zich ergens nog van bewust te zijn.

Na een uurtje shoppen en zakken vol Mozart Kügeln ☺, vinden we een aangedampte auto terug die heerlijk geurt naar natte hond...

We gaan onze spieren wat losgooien in de stad zelf. Saalfelden zou de derde grootste stad moeten zijn na Salzburg en nog iets dus er zal wel iets te beleven vallen. En iets snels om te eten te grabbelen liggen... maar dat had ik ook mis gedacht. Saalfelden is allesbehalve een gezellig stadje. Bijna overal is autoverkeer toegestaan, de meeste bars en eetplaatsen zijn gesloten en verder vinden we enkel een paar winkeltjes buiten ons budget waar we sowieso al van de stoep worden weggekeken door de gerant. Jullie dachten toch niet dat jullie hier met drie stinkende honden en vuile ordinaire kledij zouden binnenkomen?!

Neen dat dachten we niet. We maken rechtsomkeer naar de parkeerplaats wanneer ons oog valt op een houten trap tegen een groene helling. Waar zou die heen leiden?

En oh wat ben ik blij dat we dat hebben uitgezocht. De trap leidde ons immers naar prachtige weilanden vol bloemetjes met een adembenemend panorama: bergen rondom rond, de stad aan onze voeten, en drie heroplevende viervoetertjes. Ik installeer me in 't gras en laat de drie een beetje grazen. Koen blijft rechtop staan want hij heeft schrik dat ie nooit meer terug recht geraakt als ie gaat zitten. ;-) Saalfelden is dan toch nog best ok.

Tegen vieren komen we terug in ons huisje. Snel uitladen, douchen en... aperitieven.

Als de hondjes (en dan ligt de nadruk echt op 'als') nog wakker zouden zijn vanavond, zullen we ze nog even uitlaten maar voor de rest wordt het lekker ontspannen binnen. Genieten van het uitzicht op 'onze' berg, dit dagboekje bijwerken met een glaasje wijn en lekkere lokale hapjes naast me ;) en straks een goed boek. Mijn studiewerk voor het examen volgende week laat ik nog even voor wat het is...

Dag 125 – woensdag 1 mei

Gisteravond hebben de woefkes elk een kalfshoefje gekregen. En we zullen het ons beklagen. We laten hen nog even buiten vlak voor het slapengaan maar ik krijg enkel een paar plasjes. Lagun gaat de bench in, Darko en Yana hun mand en we trekken de deur dicht achter ons. Even zet Lagun het op een huilen maar het duurt niet lang. Oef want we hebben een Duitse buur momenteel die elke dag vroeg uit de veren is.

Ik slaap wederom geweldig goed... totdat ik Lagun opnieuw hoor huilen. Ik trek een slaperig oog open en merk dat het nog wat schemert buiten. Jeetje, hoe vroeg moet het wel niet zijn? Om zeven uur is het hier al klaarlichte dag! Ik draai me nog even om, Lagun zal wel zwijgen. Maar niks is minder waar en een kwartier later laat ik me dan toch uit bed rollen.

Het is zes uur... ouch. Ik kom de living binnen en wordt bestormd door twee wild uitzierende Mechelaartjes en een oh zo fout geurtje! Ach neen toch, Lagun en zijn bench hangen onder de kaka! En wat voor... hij krabt als een bezetene om er uit te mogen. Ja dat worden overal bruine voetjes. Gelukkig is het geen echte opspringer. Mijn maag draait om bij de geur. Terwijl ik de boel probeer op te kuisen met de laatste keukenrol die ons rest op deze feestdag, staat meneertje alweer aan de deur te krabben om naar buiten te moeten. Ik denk dat alle leibandjes nog op het balkon liggen en ga even kijken. Lagun glipt echter mee het balkon op en net op tijd zo blijkt: het spuit er werkelijk uit! Man lieve deugd! Ocharme zeg. Zou dit door het botje van gisteravond komen of is onze jongen volledig overzet? Ik beslis om hem even geen eten te geven en het wat af te wachten. In principe moeten we ons om tien uur aanbieden bij Bianca en François voor een milde wandeling met gids en met Kenza en haar kompanen. Ik weet het niet goed. De meeste kaka heb ik intussen wel kunnen in een plastic zak kunnen krijgen maar hoe krijg ik nu dat kussen proper? Dan maar in de douche. Net als de bench. We vinden hier immers op een veegborstel na geen schoonmaakproducten. Koen komt intussen ook even kijken waarom ik zo lang wegblijf en krijgt een hoopje kots over zijn voeten. Dat wordt dierenarts lijkt me. Hoewel... Lagun ziet er nu wel opgelucht uit. Tja, veel meer kan er ook niet in dat lijfie zitten hé vriendje. Alles is opgeruimd, ik zet de ramen open en we kruipen nog even in onze nestjes voor nog een uurtje slaap.

Een mooie start van ons 10-jarig jubileum... Ik had ontbijt met bubbels gepland maar echt zin heb ik er niet meer in. We eten in stilte onze croissantjes op het balkon op en zien Lagun weer opleven.

Echt graag heeft hij het niet dat ik zijn tuigje aantrek maar hij is wel enthousiast om mee te mogen. Ik zie wel wat Bianca zegt.

En Bianca zegt: go. De wandeling zal niet lang duren, is niet zwaar en blijft sowieso in de buurt dus als we zouden merken dat Lagun niet meer kan, dan moeten we maar bellen en komt ze hem oppikken. François wandelt met ons mee. De eerste helft van de wandeling gaat door prachtige weilanden met uitzicht op Piesendorf. Het is zalig mooi weer en ik leef ook terug op. Kenza, Yana en Lagun mogen

los en rennen dat het een lieve lust is. En Lagun zet het ook weer op een rollen. Oh wat vindt ie het toch fijn om in dat Oostenrijkse gras te rollebollen! Je kan gewoon niet anders dan delen in zijn blijdschap als je hem zo uit de bol ziet gaan... totdat je merkt dat hij niet in het Oostenrijkse gras aan het rollebollen was maar in een Oostenrijkse koeienvla!!!! Bakkes! Hij zit helemaal onder en het luchtje is niet bepaald te harden. Zelfs Kenza wil nu geen zoentjes meer van de kleine romeo. Jeetje.

We houden een lunchpauze aan een beekje en ik grijp mijn kans om Lagun naar het water te lokken. Veel lokken hoef ik echter niet te doen: meneertje plonst er zo in! Mooi zo! Helaas is het niet voldoende om de koeienvla uit zijn tuigje en vacht te spoelen. Pffff. Ik merk nu ook wel dat hij wat moe is en beslis om hem voor de rest van de wandeling aan te lijnen. Veel protest krijg ik niet dus good call zou ik zo zeggen. Stinkie wordt zijn nieuwe bijnaam... Wel handig als je eens veel ruimte wil maar op de smalle paadjes die we moeten volgen is het ... hoe zal ik het zeggen... minder aangenaam om een flatje te hebben dat nog niet helemaal het bevel 'achter' onder de knoet heeft en met zijn stinkende pelsje langs je been komt frotten. Zucht.

Enfin, rond een uur zijn we terug bij Bianca en François thuis. We heffen nog eens samen het glas (aardbeienwater), de hondjes storten ineens en we keren huiswaarts. Ik ontdoe Lagun van zijn tuigje dat regelrecht een straf sopje ingaat, maak zijn halsbandje los en neem hem onverbiddelijk mee op sleeptouw de douche in. Fijn vindt hij het niet maar hij laat me wel goed doen vind ik. Hij blijft mooi staan en krabt wel af en toe aan de deur om eruit te mogen maar ja, veel ruimte hebben we nu ook eenmaal niet. Hondenshampoo heb ik ook niet meegesleurd dus we moeten het stellen met gewoon het ergste eruit spoelen.

Zodra ik de deur van de douche open om hem af te drogen, probeert meneertje het op een rennen te zetten. Het wordt wederom een komisch zicht maar ik slaag er toch in om hem een beetje droog te wrijven. De rest mag opdrogen bij mij op het balkon in het zonnetje met een glaasje cava en een bakje aardbeien. Ja ja, ik ben vastberaden om mijn dagje toch te vieren.

Iedereen kan wat bekomen en ik vind het eigenlijk best zalig: lekkere fysieke inspanning geleverd, dikke lol gehad, en nu ontspannen met een spannend boek op een balkon met zicht op de bergen, bij een heerlijk temperatuurtje van 26 graden en mijn drie lievelingen aan mijn voeten. Hemels.

Voor vanavond heeft Bianca een tafeltje voor ons gereserveerd in de Schober Alm. Het ziet er alleszins prachtig uit en op het menu staan lekkere typische Oostenrijkse gerechten. Ik heb er al zin in!

Dag 126 – donderdag 2 mei

Gisteravond was ronduit za-lig. De Schober Alm is een aanrader voor ieder die in de buurt is. We hadden het kot voor ons alleen en Bianca had de uitbater al gevraagd om een lekker aperitiefje klaar te zetten voor ons jubileum. Wat een schat toch.

We kregen de ene specialiteit na de andere voorgeschoteld en hadden een ronduit adembenemend uitzicht. Man man man, telkens wanneer ik in de bergen ben, vraag ik me af wat ik in ons landje zit te doen. Ik word er begot wat emotioneel van.

De viervoeters mogen gezellig aan onze voeten liggen en Lagun en Yana zetten allebei hun meest verleidelijke blik op om zoveel mogelijk aaitjes weg te kapen van de uitbater. Darko bekijkt het maar vanonder tafel.

Overeten en zeer voldaan keren we terug huiswaarts vlak voor het donker. (Het slingerbaantje omhoog naar de Alm is niet bepaald rijkschoolmateriaal...)

Omdat Lagun gister zo een last heeft gehad van zijn darmpjes, let ik vandaag wat op dat hij echt niks anders krijgt dan zijn korreltjes. Dus ook geen dentastix voor in de bench. Het kost me wat meer moeite om hem zonder snoepje in zijn "bed" te krijgen maar hij doet het wel. Zodra ik de deur achter me dicht trek, stijgen weliswaar protestkreetjes op. En ze blijven weer maar duren. Jeetje... moet ik nu gaan kijken? Heeft ie toch nog buikloop? Ik wil hem echt niet terugvinden zoals vanochtend. Bakkes.

Er klinkt weliswaar niet echt paniek in door dus ik bijt nog even op mijn tanden en een kwartiertje later wordt het stil.

Bovendien laten de woefkes ons nog uitslapen ook. Nuja, "uitslapen" heeft een andere definitie in de bergen dan in het thuisland. Hier kruip ik meestal onder de wol rond een uur of tien en ben ik fris en monter uit bed tegen zevenen. Dat is vandaag niet anders.

Ze hadden een heel slechte dag voorspeld voor vandaag – wat op zich niet erg is want we zijn nu wel écht toe aan een rustdagje. In de living zie ik de zon echter al door de gordijnen piepen. 't Is eigenlijk best zalig buiten. Ik maak mezelf een theetje, stop de broodjes voor 't ontbijt in de oven en ga genieten op 't balkon met de viervoeters. Ik doe nog een paar basisoefeningetjes met Lagun, gewoon om even te checken dat hij die toch niet is vergeten en neen hoor, die kent hij nog.

Wanneer ik op de ligstoel ga zitten, komt hij er gezellig bij kruipen aan mijn voeten. Een knuffelmomentje. Ik geniet dubbel en dik want die krijg ik niet echt vaak. Zoenmomentjes wel natuurlijk, net als de oorkuismomentjes.

Ik ben nog niet helemaal echt wakker blijkbaar want zonder echt na te denken, stel ik me even recht om iets uit huis te halen. Ik zie nog net een verschrikte blik in Laguns ogen, twee voorpootjes in de lucht grabbelen en dan een flatje een achterwaartse koprol maken wanneer de ligstoel omkantelt onder zijn gewicht. Woepsie! Gelukkig geen erg (dus ik kan toch even toegeven aan mijn slappe lach ;-)).

Gisteren heb ik Bianca iets horen zeggen over een rustig uitje met de gondel naar de Maiskogel. Misschien is dat iets voor ons vandaag... Ik check even op internet en yup, de gondelbaan is open vandaag en 't ziet er nog niet al te bewolkt uit. Tijd om Koen wakker te maken, te ontbijten en aan te zetten voordat dat beloofde regenfront over Kaprun trekt.

De bediener van de gondel is precies wat verbaasd om volk te zien vandaag. En dan nog wel met drie honden. Normaal moeten die een muilkorf aan in de gondel maar omdat we er toch alleen in gaan, ziet hij het door de vingers. (Oef want voor Darko heb ik dat wel maar voor de andere twee...)

Lagun heeft er helemaal zin in. Wanneer de gondeldeur wordt geopend, stapt hij gezwind naar binnen en besnuffelt alles eens. Er gaat een belsignaal af om aan te geven dat we gaan vertrekken en

hij gaat mooi op zijn poep zitten alsof ie nooit iets anders heeft gedaan. Jaja, ook in Oostenrijk is dit een stabiel hondje. :-)

Bianca zei het ook al toen ze hem eerder deze week een paar uurtjes had bijgehouden. Ze was zwaar onder de indruk van zijn onverschrokken, stabiele, gezonde geest. Glunder glunder (niet dat ik daar veel krediet aan heb natuurlijk ;))

Ik heb op internet gelezen dat er een wandeling naar een hutje is vanwaar we zicht hebben op de Grossglockner-gletsjer. Die hebben we twee jaar geleden bewandeld maar hij is deze keer nog niet toegankelijk. De wandeling zou 30 minuutjes plat moeten zijn en 20 minuutjes licht stijgend.

Nuja, het internet heeft nog maar eens gelogen. Of wij hebben ons nog maar eens vergist van pad. Wat is dat toch deze vakantie?! Pikhouwelen zouden niet misstaan op het pad dat we nu bestijgen. En dan nog wel in de sneeuw ook. Het zweet druipt van ons af en ik voel enige frustratie opstijgen. Maar dan... wordt het ineens alles waard: er springt een hert voor ons tevoorschijn op het pad. De viervoeters weten niet waar ze het hebben! Ze transformeren alle drie op slag in jager. Net voorbij dat punt zien we ook de uitkijkhut verder naast ons pad opdoemen. We zitten al iets te hoog! Dus toch het verkeerde pad...

Vijf minuutjes later staan we moederziel alleen op een prachtig terras met zicht op de hoogste bergtoppen van de Hohe Tauern. Magnifiek. Tijd voor een fotoshoot, een knabbel en wat rust en contemplatie.

Van dan af gaat het vlotjes naar beneden. Lagun bewijst zichzelf nog verder door zomaar over een koerooster te stappen en me hem zonder meer over een houten muurtje te laten tillen.

Ook wanneer we de gondel terugnemen en het gebouw moeten verlaten via een metalen trap met grove maas, laat hij zich niet kennen. Dat is met Darko en Yana wel wat anders!

Het is vlak voor de middag en we zitten niet ver van Zell am See dus beslissen daar nog even wat rond te kuieren. We eten wat op een terrasje, en de woefkes stelen allemaal nog eens de show in een van de winkeltjes waar Lagun meteen drie verkoopsters rond hem krijgt die hij stuk voor stuk gaat wassen. :-)

Zo rond een uur of twee zien we dan toch dat beloofde wolkendek af komen drijven. Hier in de bergen lijkt dat nog zo veel dreigender en Yana laat ons weten dat ze 't allesbehalve vindt. Tijd om te vluchten naar de rust en ontspanning in ons huisje!